

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 14

MAI-JUIN 1944

SỐ 159-160

TỘI NẶNG NHỨT CỦA HỘI-THÀNH

*«Đường ra khỏi ... , nhưng phải ... chờ đợi Cha đã hứa,
là đều các ngươi đã nghe Ta nói»*

(Sứ-đồ 1: 14)

LẦN theo những trang sử-ký Hội-
Thành, chúng ta phải ngậm-ngùi
nhận thấy nhiều lúc tối-tăm, sa-sút,
khiến cho người quan-tâm đến vận-
mạng của Hội-Thành phải chau mày
than-thở. Lại đi sâu vào đời thiêng-
liêng của số dòng tin-dồ, chúng ta
kinh-hoảng vì nghe rõ hồi-thanh của
tiếng Phao-lô rên-siếc: «Khốn-nạn
cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân-
thể hay chết này?» (Rô 7: 24).

Chúng ta phải nhìn-nhận tình-hình
ấy với một tấm lòng thành-thực đau-
đớn, và xét xem duyên-cớ vì đâu. Từ
nơi chi-thánh phát ra câu đáp nghiêm-
trọng: Vì Hội-Thành và tin-dồ phạm
một tội nặng nhứt, là vô-y hoặc cố-y
coi thường chức-vụ của Đức Thánh-
Linh.

**Địa-vị Hội-Thành dành cho
Đức Thánh-Linh**

ĐÁNG buồn thay, Hội-Thành không
dành cho Đức Thánh-Linh cái
địa-vị xứng-dáng với bản-tánh và
quyền-năng của Ngài! Bài «SỰ TIN-
CẬY CỦA HỘI-THÀNH» có mười đầu luận
về ngôi-vị và công-việc Đấng Christ
mà chỉ có một đầu luận về Đức Thánh-
Linh. Ấy đủ tỏ ra Hội-Thành chăm-
chú đến Đức Thánh-Linh thế nào.
Không có lẽ đạo nào của Tin-Lành bị
ún-dở xao-lãng cho bằng lẽ đạo về Đức
Thánh-Linh. Những bài giảng và
tho. thánh lấy Đức Thánh-Linh làm
đầu-dẽ thì thiếu sự sâu-nhiệm. Mãi

đến năm 1674 mới có quyển sách thư
nhứt luận về Đức Thánh-Linh.

Mỗi Chúa-nhứt Hội-Thành tuyên-bố
lòng tin Đức Thánh-Linh, nhưng
chúng ta hãy tự hỏi rằng mình có tin
quyết như vậy chăng? Sự sống thiêng-
liêng của Hội-Thành và của tin-dồ trả
lời rằng có sự tin quyết ấy hay không?
Những sự sai-lầm và hư-hại của Hội-
Thành một phần lớn — nếu không
phải là tất cả — do sự xao-lãng chức-
vụ của Đức Thánh-Linh. Chúng ta
hầu như đã quên lời Phao-lô nói rằng:
«Lời nói và sự giảng của tôi chẳng phải
bằng bài diễn-thuyết khéo-léo của sự
khôn-ngoa, nhưng tại sự tỏ ra Thánh-
Linh và quyền-phép» (1 Cô 2: 4).

Đạo Tin-Lành bắt đầu trong Tân-
Ước bởi quyền-phép của Đức Thánh-
Linh. Đạo ấy được mở-mang nhờ sự
dắt-dẫn của Ngài và được nâng-dỡ bởi
hiệu-diện Ngài. Nếu Ngài không
hành-động trong Hội-Thành, thì mọi
việc chúng ta làm hóa ra vô-nghĩa và
điên-khùng. Nhưng nếu chúng ta
không dâng cho Đức Thánh-Linh cái
địa-vị xứng-dáng với Ngài, thì Ngài
hành-động làm sao được (Xa 4: 6)?

**Chức-vụ của Đức Thánh-Linh
trong Hội-Thành**

CHÚNG ta phải nhớ rằng Đức
Thánh-Linh là tuyệt-điểm của sự
Khải-thị, là năng-lực độc-nhứt của sự
Cứu-chuộc. Chẳng một tôn-giáo nào
có đến chi sánh ngang với chân-lý về

Đức Thánh-Linh của đạo Tin-Lành; và trong đạo Tin-Lành chỉ Đức Thánh-Linh là sanh-dộng và có hiệu-lực hơn cả. Đức Thánh-Linh là đã thử-nghiệm đức-tin. Có Ngài ư? — Hội-Thánh đứng vững. Không có Ngài ư? — Hội-Thánh sa-sút. Đức Thánh-Linh là quan-trọng hơn cả. Chúng ta đang sống trong thời-dại Đức Thánh-Linh; Đức Chúa Trời nhờ Đức Thánh-Linh mà tỏ mình cho con-cái Ngài (Giăng 16: 15). Kể nào không biết Đức Thánh-Linh, thì cũng chẳng biết chút chi về Đức Chúa Trời (1 Cô 2: 10).

Kinh-Thánh tuyên-bố rằng Đức Thánh-Linh hay-tỏ mọi lẽ thật; từ đầu đến cuối Ngài là động-lực của ân-diễn để hiển cho chúng ta lòng-trái sự cứu-rỗi. Quyền-phép của tội-lội như vẫn ở trong Ngài, do Ngài mà tru-xất, bởi Ngài mà hành-dộng. Soi sáng và thuyết-phục, khiến cho tối-cái và tái-sanh, khiến cho vững lòng và nên thánh, mọi sự đó là công-việc của Đức Thánh-Linh đời đời. Ngài là nguồn khôn-ngoaan và quyền-phép của Hội-Thánh. Hội-Thánh là Thân-thể của Đấng Christ, có Đức Thánh-Linh ngự trong, cai-trị, hỗ-sức và gìn-giữ.

Hỡi độc-giã yêu-dầu, anh em có thấy mọi chơn-lý trên đây thực-hiện trong lòng mình, gia-đình mình và chi-hội mình không? Nếu không, chắc có một hay nhiều duyên-cớ nào mà, vì sự sanh-lên của Hội-Thánh, chúng ta phải kiểm-ra và trừ đi.

Anh em nhận-lãnh Đức Thánh-Linh chưa?

CHÚNG ta phải giật mình kinh-sợ vì có biết bao duyên-cớ ngăn-trở Đức Thánh-Linh hành-dộng. Anh em thật lòng muốn biết cái gì ngăn-trở mình nhận-lãnh Đức Thánh-Linh chăng? Hãy cúi đầu và cúi cả lòng, lặng-thình nghe tiếng Đức Thánh-Linh phán-dạy và cáo-trách trong tâm-thần mình, có lẽ anh em sẽ hoảng-sợ vì địa-vị thiêng-liêng của mình. Sự hoạt-dộng đầu là chân-dâng và tốt-lành, đầu là vì Chúa và vì người, có khi cũng chỉ là một mưu-chước của quỷ Sa-tan để làm lấp tiếng phán nhỏ-nhẹ của Đức Thánh-Linh (1 Tê 5: 19).

Đông-dinh hỗn-ngã; xu-lánh thế-gian; xưng-ra, chừa-bỏ và dèn-bú tội-lỗi; chết hẳn về sự chuộng danh, ham lợi, cậy mình, theo ý riêng, dóm-hành kẻ khác; ngay-thẳng về tiền-bạc; sẵn lòng vâng-phục Đức Chúa Trời; suy-gẫm Kinh-Thánh; thức canh cầu-nguyện; quyết dâng trọn vinh-hiến cho Đức Chúa Trời; đó là những điều kiện cốt-yếu để nhận-lãnh Đức Thánh-Linh, đó là chìa-khóa mở kho quyền-năng vô-tận từ trên cao.

Gió chỉ thổi vào chỗ trống; Đức Thánh-Linh chỉ ngự vào tâm lòng đã vơi hết tội-lỗi. Nếu chưa nhận-lãnh Đức Thánh-Linh, anh em chớ giảng vơi, chớ làm chứng vơi, nhưng «phải chờ.» Anh em đã nhận-lãnh Đức Thánh-Linh chưa? Hỡi ôi! Anh em đã nhận-lãnh Đức Thánh-Linh chưa?
— T. K. B.

GƯƠNG TỐ HAY MỜ!

HIỆN nay thế-gian không thấy Đức Chúa Jesus, nhưng nhờ Hội-Thánh của Ngài mà thấy Ngài. Những kẻ ở chung-quanh ta chỉ thấy Đấng Christ theo như chúng ta bày-tỏ Ngài ra. Nếu chúng ta bước đi như chính Ngài đã bước đi, thì thiên-hạ bắt-buộc phải nhìn thấy Đấng Christ.

Đấng vinh-hiến đầy-dẫy tôn-trọng, oai-nghi và quyền-phép ở bên hữu Đức Chúa Trời, phải nhờ môn-dõ của Ngài ở mặt đất này mà được người ta xem, nghe, chú-ý và mến-phục. Tư-tưởng ấy kỳ-diệu thay! Nhưng có bao nhiêu tin-dõ nhận-biết cái chơn-lý đã giãi-rõ trong Kinh-Thánh đời